

2

Přišpendlil mapy západní Afriky špinavé od bláta, krve a zvratků žaludečních šťáv na zeď, stočil se pod ně jako vylekaná housenka a usnul. Jejich ložnice. Jeho a jeho ženy. Mezi místem, kde spal, a prázdnou postelí manželky leží bílý dětský košík připomínající obří kuklu. Ještě je zabalený do igelitu. Vrabčák nespokojeně zamručel na ranní chlad. Zdál se mu děsivý sen.

Stál na plošině západního břehu Čadského jezera ve východní Nigérii. Stál a čekal. Najednou ho překvapilo velké divoké prase, phacochoerus. Zuřivé zvíře dupalo kopyty do písku a rychle se přibližovalo. Skvělé! Přijel přece do Afriky právě proto, aby tady zakusil pocit dobrodružství, čichl si ke smrtelnému nebezpečí, setkal se s neznámými druhy divoké zvěře a spatřil tak druhou, odvrácenou stranu svého současného klidného, chronicky nespokojeného všedního života. Avšak pro boj s divočákem nebyl vybaven. Přistál jsem v Africe nepřipravený, bez jakéhokoliv průpravného tréninku, pomyslel si v panice. Zvíře se mezitím blížilo. Vzpomněl si, jak měl kdysi, jako tvrdý hoch na menším městě, ve švu kalhot zašitý vystřelovací nůž. Jenže ty kalhoty už dávno vyhodil. Je to k smíchu, ale za žádnou cenu si teď nemůže vzpomenout na japonský výraz pro tenhle druh divočáka. Phacochoerus! slyší, jak křičí ostatní účastníci výpravy, kteří mezitím utekli na bezpečnější místo a jeho nechali stát, kde byl. Nebezpečí, utíkejte! Phacochoerus! Rozzuřený divočák se už přiblížil na vzdálenost deseti metrů od řídkého stromoví. Teď už mu Vrabčák nejspíš neuteče. Vtom si všiml, že severním směrem je zvláštní místo ohrazené pokřivenou šedou linkou. Nemůže to být nic jiného než ocelový drát, nějaké vedení. Kdyby se dostal až tam, mohl by se zachránit, ostatní přece volají odtamtud. Prudce vyběhl. Ale bylo už pozdě. Divočák byl těsně za ním. To je tím, že jsem v Africe přistál bez přípravy a bez tréninku. Já přece neumím utíkat před rozzuřeným phacochoerem, honilo se mu v úplné

beznaději hlavou, zatímco poháněn strachem běžel dál. Zpoza šedivého drátu sledovalo běžícího Vrabčáka několik párů očí těch v bezpečí. Zlověstné tesáky ostře a pevně secvakly Vrabčákův kotník...

Telefon zvonil už dlouho. Vrabčák se probudil. Je ráno a včerejší déšť ještě neustal. Vylezl z postele a po studené podlaze doskákával naboso k telefonu jako králík. Když zvedl sluchátko, neznámý mužský hlas si bez pozdravu ověřil jeho totožnost a pokračoval: „Okamžitě se dostavte do nemocnice, dítě není normální. Musíme s vámi mluvit.“

Najednou stál jak přimrazen. Chtěl se v tu chvíli vrátit zpět na nigerijskou planinu a slízat zbylé sedliny snu, který byl spíš noční můrou s ostny strachu, pichlavými jako bodliny mořského ježka. Už už se znovu nořil do unikajícího snu, když se vzpomatoval a úředním hlasem, který snad ani nepatřil jemu, se zeptal: „Matka je v pořádku?“ Měl pocit, jako by se na to v tu chvíli ptal už potisícáté.

„Ano, v pořádku. Přijedte co nejdříve, prosím.“

Spěchal do ložnice jako krab škrábající se do skrýše. S pevně zavřenými víčky se znovu chystal zabořit do tepla postele a zamítnout veškerou realitu, jako by se jí snad mohl uprostřed snu na nigerijské pláni okamžitě zbavit. Pak zatřepal hlavou a rezignoval. Sebral ze země u postele košili a kalhoty, které tam ležely ještě tak, jak se z nich večer svlékl. Jak se předklonil, bolest po celém těle mu připomněla včerejší rvačku. Chtěl si vsugerovat sebevědomý pocit, jakou skvělou fyzičku to má, když včera přestál takovou zběsilou bitku, ale nešlo mu to. Když si zapínal knoflíky košile, podíval se na mapu na zdi. Rovina, na které se ve snu ocitl, je na mapě označena jako Daifa. Je na ní také obrázek prasece bradavičnatého běžícího v plné rychlosti. No, ano. Phacochoerus je prase bradavičnaté. A území ohraničené šedou čarou značí zákaz lovu. I kdyby tam býval stihl doběhnout, nepomohl by si. Znovu se oklepal, a zatímco si navlékal bundu, vyšel ze dveří a co nejneslyšněji sešel dolů po schodišti. Kdyby byla paní domácí

vzhůru, co by odpověděl na její dobře míněné, ale dotěrné a nabroušené otázky? Ani on vlastně ještě nic neví. Bylo mu jen sděleno, že dítě má vadu! Ale situace bude pravděpodobně horší, než se může zdát, pomyslel si. V předsíni našmátral na podlaze boty, co nejtíšiěji odemkl dveře a vyšel do světla nového dne.

Jeho kolo leželo povalené na šterku u živého plotu, poseto drobnými kapkami deště. Postavil ho a ulpívající kapky dešťové vody setřel z rozpadajícího se koženého sedla rukávem bundy. Sedlo nešlo vytrít do sucha, a tak ve spěchu na kolo nasedl. Jako zuřivý kůň se prudkým kopnutím odrazil od šterku a mezerou v živém plotu vyjel na ulici. Od mokrého sedla ho okamžitě začal nepříjemně studit zadek. Pršelo a vítr foukal proti směru jízdy. Ať se mu to líbilo, nebo ne, měl hned celou tvář posetou kapkami deště. Jel pozorně, s očima doširoka otevřenými, aby nevjel do nějaké z děr, kterých bylo na chodníku plno. Kapky deště padaly přímo do jeho vytrštěných očí. Konečně vjel na širší, přehlednější ulici a zabočil doleva. Pršelo teď na něj z pravé strany a to už bylo snesitelnější. Naklonil trup napravo proti větru a po zbytek jízdy ustavičně vyrovnával těžiště kola. Pneumatiky svištěly po asfaltu chodníku pokrytého neprostupnou vrstvou vody zvedaly drobné vlnky, které vystríkovaly od země a z jejichž kapek se tvořila zvláštní přízemní mlha. Vrabčák pozoroval pohyb předního kola a s tělem stále nakloněným doprava šlapal dál, až pocítil závrať. Zvedl hlavu. Kam až dohlédl, nebyla v rozednívajících se ulicích ani stopa po člověku. Jinany lemující ulici měly bohaté koruny hustě prorostlé listy, které byly nasáklé vodou a pompézně naduté. Černé kmeny stromů nesly na svých ramenou hluboké moře zeleně. Kdyby to moře zničehonic spadlo, snad by v těch zelení vonících vlnách utonul i se svým kolem. Pocítil před stromy bázeň. Mohutné listoví vysoko v korunách ve větru hlasitě šumělo. Přijel blíž k aleji a pohlédl vzhůru k východní obloze. Byla šedočerná, ale vzadu, docela nízko na horizontu, prosvítalo slunce, rozpíjející se do světleoranžova. Pokorná a stydlivá obloha s rozházenými mraky. Jako chundelatý pes. Několik strak na útěku

před divokou kočkou přelétlo Vrabčákovi těsně před nosem, až zavrával. Zahlédl, jak se na jejich světle modrých ocasech hemží stříbrné kapky jako vši. Všiml si také, že když je vylekaný, jsou jeho oči, uši, nos, všechny jeho smysly o mnoho ostřejší. On sám to považoval za poněkud vágní a nešťastný symptom. Stejně to bylo tenkrát, když byl permanentně namol.

Předklonil se, zvedl v bocích, sklonil hlavu, celou vahou se opřel do pedálů a nabral rychlost. Oživily se mu pocity marného útěku ve snu. Jel plnou rychlostí vpřed. Ramenem zavadil o jednu ze slabších nízkých větví, ta se zlomila, vystřelila jako pružina a svým koncem ho sekla do ucha. Přesto neubral na rychlosti. Kapky deště hvízdaly a letnými doteky se otíraly o jeho zraněné ucho. Než projel brankou nemocnice, vydaly brzdy skřek, jaký by mohl být jeho vlastním. Promočený byl jako pes, který právě vylezl z vody. Otřepal se, a jak z něj kapky vody opadávaly, připadlo mu, že ve skutečnosti svou rychlou jízdou překonal velkou vzdálenost.

Před ordinací znovu popadl dech, a když nahlédl do přítmi místnosti, otevřel se mu pohled na několik bezvýrazných tváří.

„Já jsem otec,“ řekl sípavě a pomyslel si, proč tam všichni sedí tak potmě a nerozsvítí si.

Vtom mezi nimi spatřil svou tchyni, jak sedí a spodní část obličje si překrývá rukávem, jako by se snažila potlačit pocit na zvracení. Přišel až k ní. Posadil se na vedlejší židli a ucítil, jak se mu promáčená látka oblečení těsně přilepila ke kůži na zádech a hýždích. Už to nebyl ten divoký Vrabčák jako u vjezdu do nemocnice. Otřepal se, ale tentokrát to bylo spíš zachvění bezmocného kuřete.

Jeho oči si na přítmi v místnosti rychle zvykly. Spatřil tři lékaře sedící jako policisté u výslechu. Mlčky ho pozorovali, jak se na židli uvelebují. Stejně jako bývá nad hlavami vyšetřovatelů u soudu pověšen coby symbol autority zákona státní znak, dodávala zdejší vyšetřovně autoritu barevná anatomická mapa visící za jejich zády.